συνέντευξη

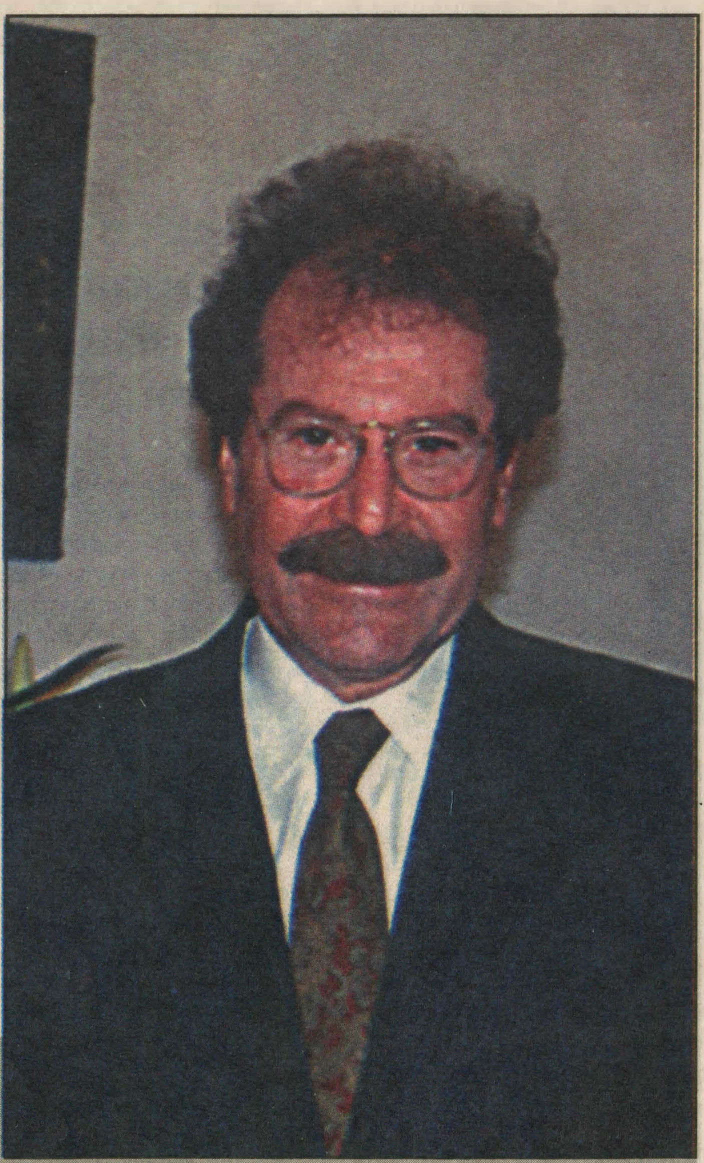

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΣΟΥΛΙΩΤΗΣ

- Όχι. Αυτή η εικόνα δεν είναι αποτέλεσμα μιας κεντροαριστερής ας πούμε διαχείρισης της πολιτικής του ΣΥΝ αλλά προέκυπτε ως αποτέλεσμα της ίδιας της κεντρικής πολιτικής του.

Άλλωστε, οι ίδιες οι αποφάσεις της ΚΠΕ περιείχαν τέτοιες διατυπώσεις ώστε να μπορούν να ερμηνεύονται κατά το δοκούν. Πάρτε για παράδειγμα τις τελευταίες δημοτικές και νομαρχιακές εκλογές. Οι αυτοδιοικητικές δυνάμεις του κόμματος διαχύθηκαν στις περισσότερες των περιπτώσεων σε εκλογικά σχήματα του ΠΑΣΟΚ. Η ηγεσία του κόμματος το ονόμασε αυτό εκλογική επιτυχία. Δεν μιλάω εδώ μόνο για το δήμο της Αθήνας και την περίπτωση της Μ. Δαμανάκη.

Πάρτε για παράδειγμα το ΠΑΡΟΝ στη Συνθήκη του Άμστερνταμ. Αλλά το πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η απόφαση της ΚΠΕ του Ιούνη του 1998. Με την απόφαση αυτή το κόμμα έκλεινε το δρόμο της συνεργασίας με το κυβερνητικό κόμμα και έθετε ως κεντρικό του στόχο την ήττα της κυβερνητικής πολιτικής και την ανατροπή του συστήματος του δικομματισμού στην κατεύθυνση μιας αριστερής συσπείρωσης με το ΚΚΕ, το ΔΗΚΚΙ, τα οικολογικά και κοινωνικά κινήματα. Μια εβδομάδα αργότερα η απόφαση της ΚΠΕ ξηλώθηκε από το γραφείο Τύπου με την προφανή συγκατάθεση του Ν. Κωνσταντόπουλου και της πλειοψηφίας της τότε Π.Γ.

Αυτή η εικόνα που καλλιεργείται δεν απεικονίζει την πραγματικότητα. Οι αντιθέσεις στις γραμμές της προηγούμενης ηγετικής πλειοψηφίας στην Π.Γ. δεν ήταν αντιθέσεις στρατηγικού χαρακτήρα. Αντανακλούσαν και αντανακλούν κυρίως ζητήματα τακτικής μεταξύ δυο κεντροαριστερών εκδοχών του ΣΥΝ και της πολιτικής του και εκφράζουν μια διαφορετικότητα στους όρους και το τάιμινγκ μιας συμμαχίας με το ΠΑΣΟΚ στα πλαίσια του "αριστερού νεοφιλελευθερισμού". Θεωρούν την πολιτική του ΠΑΣΟΚ αριστερή και προοδευτική και η κριτική τους είναι πλευρική, περιορίζεται σε ζητήματα μιας πιο ηθικής και καλύτερης διαχείρισης, επιδιώκουν τη δική τους συμμετοχή στη νεοφιλελεύθερη διαχείριση, άλλοι ως Βαλκάνιοι Μπλερ και άλλοι ως Λαφοντέν. Το "προεδρικό μπλοκ" δεν έχει καμία απολύτως ιδεολογική, πολιτική και συνεπώς στρατηγική διαφορά με τις θεωρήσεις Μπίστη, Δαμανάκη και Παπαγιαννάκη. Οι δυο αυτές ομάδες εμφανίζονται με αποχρώσεις αλλά και ενιαία ταυτότητα και κοινές θέσεις σε ό,τι αφορά τη νέα ιμπεριαλιστική τάξη, το ΝΑΤΟ, το ζήτημα της ευρωπαϊκής ενοποίησης, την πολιτική του δικομματισμού, την αποϊδεολογικοποίηση της Αριστεράς. Και οι δυο ομάδες συναντιώνται ως οικοδόμοι του "καπιταλισμού με ανθρώπινο πρόσωπο"! Το πήδημα Μπίστη είναι μια ιδιόμορφη και ίσως βιαστική προσπάθεια να υλοποι-

κά μιας πολιτικής που ολοφάνερα απέτυχε. Ένα μείγμα στην ουσία κεντροαριστερών εκδοχών και προσεγγίσεων στα μεγάλα κεντρικά ζητήματα. Ο Μπίστης μπορεί να έφυγε, αλλά το μείγμα ιδεών που αντιπροσώπευε στα πλαίσια μιας σοσιαλδημοκρατικής εκδοχής του ΣΥΝ παραμένει ως κυρίαρχη πολιτική γραμμή, τουλάχιστον σε ό,τι αφορά θεμελιακά ζητήματα των πολιτικών εξελίξεων στον κόσμο, στην Ευρώπη και στην Ελλάδα. Με την έννοια αυτή εκτιμώ ότι το Συνέδριο δεν θα αποτελέσει αφετηρία υπέρβασης, αλλά ανακύκλωσης της κρίσης.

Θα σας αναφέρω ορισμένα παραδείγματα, γιατί οι γενικεύσεις επιτρέπουν τον υποκειμενισμό.

Α)Το κείμενο απαλλάσσει την ανθρωπότητα αλλά και το ΣΥΝ από το "περιττό βάρος" του νέου ιμπεριαλισμού και της δράσης του στον κόσμο.

Για το κείμενο δεν υπάρχει η δεσποτεία των ΗΠΑ και του ευρωατλαντικού άξονα και οι συνέπειες που η δράση τους προκαλούν στον κόσμο.

Γι' αυτό και πουθενά δεν οικοδομείται η λογική του αναγκαίου μετώπου πάλης κατά του ιμπεριαλισμού.

Β) Για το ΝΑΤΟ στο κείμενο υπάρχουν μόνο δυο γραμμές με τις οποίες λέμε απλώς ότι ο ΣΥΝ αμφισβητεί το ΝΑΤΟ! Το κείμενο καταργεί έτσι την παλαιότερη θέση του κόμματος ότι τάσσεται ενάντια στο ΝΑΤΟ και υπέρ της διάλυσής του.

Η κρίση ΣΥΝ εχίζεται

Ιδιαίτερα απαισιόδοξος για το μετασυνεδριακό μέλλον του Συνασπισμού εμφανίζεται το μέλος της Κεντρικής Πολιτικής Επιτροπής (ΚΠΕ) του κόμματος, Δημήτρης Σουλιώτης, με τη συνέντευξη που παραχώρησε σήμερα στην "Α".

Συνέντευξη **Τάκη Σκριβάνο**

Ο κ. Σουλιώτης, αν και μέλος της τάσης του Αριστερού Ρεύματος δεν διστάζει να αφήσει αιχμές στην ηγετική ομάδα του ΣΥΝ που επίσης ανήκει στο Αριστερό Ρεύμα αλλά και στον πρόεδρο του ΣΥΝ, Νίκο Κωνσταντόπουλο, που όπως λέει μαζί με τα υπόλοιπα στελέχη επιδιώκουν μια "νεοφιλελεύθερη εκδοχή του ΣΥΝ".

Ο ΣΥΝ πορεύεται προς το 3ο Τακτικό Συνέδριό του. Είναι γνωστό πως ανήκετε στην τάση του Αριστερού Ρεύματος και σε εκείνα τα μέλη της ΚΠΕ που έχουν ασκήσει έντονη κριτική, τόσο στην πολιτική όσο και στην ηγεσία του ΣΥΝ σε όλη τη διάρκεια της προηγούμενης περιόδου, αλλά και για το πρόσφατο εκλογικό αποτέλεσμα. Ποιοι είναι οι λόγοι που προκαλούν αυτήν την κριτική;

- Κοιτάξτε, το 3,2% που αποτελεί μια εκλογική καθίζηση, δεν ήλθε ως κεραυνός εν αιθρία. Προέκυψε περίπου ως αναπότρεπτο αποτέλεσμα της πολιτικής των "γκρίζων ζωνών" της παραλυτικής ενδοστρέφειας, της αταξιακής προσέγγισης των σύγχρονων κοινωνικών αντιθέσεων και της υιοθέτηση θέσεων και κατευθύνσεων που κινούνται ουσιαστικά σε κεντροαριστερή λογική σε αρκετά θεμελιώδη ζητήματα. Και πρέπει εδώ να τονίσω ότι το 3,2% σχετίζεται και με την αποδυνάμωση των κομματικών οργανώσεων και τους ρόλους του. Ο ΣΥΝ έχει πάψει να είναι ένα κόμμα των μελών του και έχει μεταμορφωθεί σε ένα κόμμα κορυφών και ηγετικών παραγόντων με τεράστια ελλείμματα στη δημοκρατική του λειτουργία.

Την αποκλειστική ευθύνη γι' αυτή την οργανωτική και θεσμική αποδιάρθρωση του κόμματος φέρει ο πρόεδρος και η Πολιτική Γραμματεία (Π.Γ.) του κόμματος. Έτσι ο ΣΥΝ καταγράφηκε στη συνείδηση της κοινωνίας αλλά και του κόσμου της Αριστεράς όχι ως μια ριζοσπαστική δύναμη που μάχεται το δικομματισμό και τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές του, αλλά ως μια δύναμη που αναζητούσε να ανοίξει δρόμους για μια συμμαχία με το ΠΑΣΟΚ και την πολιτική του εκσυγχρονισμού. Νομίζω ότι η ελληνική κοινωνία δεν χρειάζεται μια τέτοια αριστερά ούτε μια τέτοια πολιτική. Και αυτό θεωρώ πως υπήρξε το μήνυμα των εκλογών σε ό,τι αφορά το ΣΥΝ. Η αυτονομία δεν ορίζεται με διακηρύξεις, αλλά ορίζεται με ιδεολογικοπολιτικούς όρους και κρίνεται μέσα στην ταξική και κοινωνική διαπάλη.

Ναι, αλλά μήπως αυτή η εικόνα του ΣΥΝ ως δορυφορικής δύναμης, όπως λέτε, του ΠΑΣΟΚ, προέκυψε περισσότερο ως διαχείριση της πολιτικής του παρά από αυτήν την ίδια την πολιτική του;

Βλέπουμε δηλαδή ότι η ίδια η ηγεσία του κόμματος που εισηγήθηκε την απόφαση του Ιούνη η ίδια την ξήλωσε και τελικά την ανέτρεψε. Μη λέμε λοιπόν ότι η πολιτική του ΣΥΝ τάχα αλλοιώθηκε από τους επιμέρους διαχειριστές της και την ομάδα Μπίστη κ.λπ.

Η ομάδα Μπίστη αποχώρησε ωστόσο παρέμειναν εντός του ΣΥΝ δυνάμεις με ταυτόσημες απόψεις όπως η Μ. Δαμανάκη και ο Μ. Παπαγιαννάκης. Αυτό δεν δημιουργεί σήμερα μια νέα αισιοδοξία ότι το κόμμα μπορεί να βγει από το Συνέδριο ενισχυμένο με μια νέα ευρύτατη ενότητα;

- Τα κρίσιμο δεν είναι η επίτευξη μιας νέας ενότητας αλλά το πού θα θεμελιώνεται αυτή η ενότητα. Διότι από αυτό θα κριθεί και η πορεία του ΣΥΝ στο άμεσο μέλλον.

Η αποχώρηση του Ν. Μπίστη εμφανίστηκε ως αποτέλεσμα μιας στρατηγικής ρήξης της ηγεσίας του κόμματος με την εκσυγχρονιστική ομάδα του ΣΥΝ και την κεντροαριστερή πολιτική της. ηθεί η παλιά πρόταση του Λεωνίδα Κύρκου για τη δημιουργία μιας ομοσπονδίας κομμάτων ΠΑΣΟΚ-ΣΥΝ.

Αν αυτές οι εκτιμήσεις ανταποκρίνονται στα πράγματα, τότε πώς εξηγείτε το γεγονός ότι το κείμενο των θέσεων που εισηγήθηκε ο πρόεδρος στην ΚΠΕ για το επικείμενο Συνέδριο υπερψηφίστηκε όχι μόνο από το προεδρικό μπλοκ και άλλα μέλη της ΚΠΕ αλλά και από τις δυνάμεις του Αριστερού Ρεύματος; Δεν έχουμε δηλαδή ένα αριστερό κείμενο θέσεων για το Συνέδριο;

- Κατά την εκτίμηση μου το κείμενο που εισηγήθηκε ο πρόεδρος του ΣΥΝ συμπυκνώνει την αδυναμία της ηγεσίας του κόμματος να κατανοήσει τα βαθύτερα αίτια της εκλογικής συρρίκνωσης του ΣΥΝ αλλά και την αδυναμία της να θέσει τους όρους υπέρβασης της πολύπλευρης και μακρόχρονης κρίσης από την οποία μαστίζεται ο ΣΥΝ. Πρόκειται για ένα κείμενο που ανακυκλώνει όλα τα παλιά υλι-

Γ)Ο πόλεμος τον οποίο σχεδίασαν κατά της Γιουγκοσλαβίας και διεξήγαγαν οι ΗΠΑ, ο σκληρός πυρήνας των χωρών της Ε.Ε. και το ΝΑΤΟ αποσιωπάται. Νομίζω ότι η αποσιώπηση αυτή έχει δημιουργήσει τεράστια ερωτηματικά όχι μόνο στα μέλη του κόμματος αλλά και στον ευρύτερο κόσμο της Αριστεράς.

Δ) Εγκαταλείπεται η Ευρώπη των λαών και των εργαζομένων και η ΟΝΕ αναγορεύεται ως "θετική εξέλιξη για την Ελλάδα" και

Ε) Το κείμενο διαμορφώνει τους όρους ενός νέου διμέτωπου και απορρίπτει την πολιτική της συμμαχίας με όλες τις δυνάμεις της Αριστεράς.

Στο σημείο αυτό πρέπει να προσθέσω ότι το ζήτημα της διαμόρφωσης όλων των αναγκαίων όρων για να ανοίξει ένας ισότιμος διάλογος μεταξύ του ΚΚΕ, του ΔΗΚΚΙ, της ΑΚΟΑ και των άλλων δυνάμεων της κοινωνικής πολιτικής και της οικολογικής αριστεράς είναι κρίσιμο, γιατί από την έκβαση του θα εξαρτηθεί η συνέχιση της επικυριαρχίας του δικομματισμού ή η ανατροπή και η ήττα της πολιτικής του.